

Sygn. akt II Ka 228/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sądowy Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale Prokuratora Patrycji Klimiuk-Romaniuk

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2024 r.

sprawy **L. Z.**

oskarżonego z art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 31 stycznia 2024 r. sygn. akt II K 1616/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 228/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 31 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 1616/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut obrońcy i oskarżonego	
1	<p>wyroкови zarzucam:</p> <p>1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p>- art. 167, 201 i 366 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie pisemnego wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dnia 30 listopada 2023 roku (popieranego na rozprawie) o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej (pisemnej lub istnej) opinii biegłego W. K. z (...) Towarzystwa (...) w W. w celu wypowiedzenia się: na jakiej podstawie biegły we wnioskach końcowych pisemnej opinii z dnia 8.11.2023 r. przyjął, iż w dniu 8.10.2022 r. do badania stanu trzeźwości Ł. Z. użyty został analizator wydechu typu alkometr A2.0/04 o numerze fabrycznym (...) (którego świadectwo wzorcowania znajduje się na k-17-17v akt sprawy) oraz czy z uwagi na wskazane w piśmie obrońcy oskarżonego z dnia 30.11.2023 r. mankamenty związane z badaniem stanu trzeźwości Ł. Z. analizatorem wydechu w dniu 8.10.202 r. (k-5-5v akt sprawy) można uznać za prawidłową -</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku uznał czynność procesową w postaci przeprowadzenia badania stanu trzeźwości Ł. Z. analizatorem wydechu w dniu 8.10.2022 roku (udokumentowaną protokołem znajdującym się na k-5-5v akt sprawy) za prawidłową (powołując się na treść pisemnej opinii biegłego z (...) w W. z dnia 8.11.2023 r.), w sytuacji gdy pisemna opinia biegłego z dnia 8.11.2023 r. jako opinia niepełna nie mogła stanowić pełnoprawnego dowodu w sprawie;

- art. 7 k.p.k. poprzez bezpodstawne odmówienie wiarygodności depozycjom oskarżonego Ł. Z. nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy jednoczesnym nienależytym rozważeniu treści pozostałych dowodów w postaci: zeznań świadków, protokołu z odtworzenia nagrania zapisu z monitoringu (k-30-31v) oraz protokołu badania stanu trzeźwości oskarżonego analizatorem wydechu (k-5-5v)

- które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji nie uwzględnił przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy okoliczności korzystnych dla oskarżonego wynikających z tych dowodów;

2. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, nie znajdujące oparcia w całości zebranego materiału dowodowego, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony Ł. Z. dopuścił się

popelnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarzenia i przypisanego w wyroku - podczas gdy treść całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i na wydanie wyroku skazującego;

w sytuacji nieuwzględnienia powyższych zarzutów, zaskarżonemu wyrokowi na podstawie

art. 438 pkt 1) i art. 438 pkt 1 a) oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucam również (alternatywnie)

3. naruszenie przepisu prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku oraz w zakresie podstawy prawnej skazania i wymiaru kary, a mianowicie art. 4 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy ustawą względniejszą dla sprawcy z punktu widzenia możliwości wymierzenia mu za czyn przypisany w punkcie I wyroku samoistnej kary grzywny na podstawie art. 37a k.k. była ustawa kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popelnienia przez oskarżonego czynu przypisanego mu w wyroku;

4. naruszenie przepisu prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku oraz w zakresie podstawy prawnej skazania i wymiaru kary, a mianowicie art. 64 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy przypisanie oskarżonemu czynu żart. 178 § 4 k.k. stanowiło samodzielną i wystarczającą podstawę dla jego odpowiedzialności i nie wymagało

	<p>zastosowania dodatkowo przepisu art. 64 § 1 k.k.</p> <p>5. rażąco niewspółmierność kary oraz środka karnego orzeczonych wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w wyroku poprzez wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności oraz orzeczenie wobec niego dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - podczas gdy okoliczności zdarzenia objętego opisem czynu przypisanego oskarżonemu (w szczególności fakt, iż zdarzenie miało miejsce w porze nocnej, przy małym nasileniu ruchu drogowego) przemawiały za wymierzeniem mu samoistnej kary grzywny na podstawie art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu przypisanego mu w wyroku oraz orzeczeniem środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, dla których kierowania wymagane jest prawo jazdy kategorii „B”, na okres lat 3 na podstawie art. 42 § 3 k.k.;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty okazały się niezasadne.</p> <p>Sąd Rejonowy zachowując nakazany ustawą obiektywizm i wykorzystując wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania i nie naruszył art. 7 kpk. Miał przy tym w polu uwagi także te zagadnienia, które stanowią oś wniesionej apelacji</p>		

obrońcy. Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów o charakterze proceduralnym, na które powołał się skarżący, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w przekonaniu Sądu Odwoławczego, orzekając w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach - wbrew odmiennym wywodom zawartym w apelacji - przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy. Przede wszystkim, w toku procedowania Sąd pierwszej instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu, respektując przy tym naczelne zasady procesowe, a w tym: prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.k), bezstronności (art. 4 kpk), regułę in dubio pro reo (art. 5 kpk.) oraz zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk.), w konsekwencji czego dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 kpk).

Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie przedstawione powyżej

wymogi Sąd pierwszej instancji spełnił.

Ustosunkowując się do zarzutów dotyczących przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, należy podkreślić, że pierwsze badanie oskarżonego zostało przeprowadzone z użyciem analizatora wydechu - alkosensora, które jest dokumentowane wydrukiem oraz protokołem. Nie powtórzono tego badania, ale kolejne badania wykonane innym urządzeniem potwierdzają jego wiarygodność. Protokół z k. 5 zawiera wszystkie wymagane podpisy – (poza podpisem oskarżonego wobec jego wyraźnej odmowy podpisania) przeprowadzającego badanie, osoby, w obecności której badanie przeprowadzono. Oskarżonego nie żądał ponownego badania, nie żądał badania krwi i nie zgłosił żadnych uwag. Częścią tego protokołu są wydruki z badań, tożsame w treści co do wyników z protokołu, zawierające godzinę badania oraz oznaczenie alkometru. Podany typ urządzenia na wydruku niewątpliwie odnosi się do alkometru, a nie do alcosensora i w tym zakresie rozstrzygnięto podnoszone wątpliwości. Dlatego zasadnie Sąd I instancji oparł się na badaniach wskazanych na k.5 przy ustalaniu stanu nietrzeźwości oskarżonego. W sprawie nie ustalono i nie wykazano, aby inna osoba fałszowała wyniki badań, czy też wpisała do protokołu wyniki nie dotyczące oskarżonego. Należy zauważyć, że badanie odbyło się w obecności dwóch funkcjonariuszy policji, co również miało gwarantować rzetelność czynności, w sytuacji gdy oskarżony odmówił podpisania dokumentów. Wobec powyższego

biegły miał podstawy, aby powołać się na protokół z dnia 8 października 2022 roku (k.5) oraz świadectwo wzorcowania (k.17). Poza kwestionowaniem tej okoliczności skarżący nie podważył wniosków opinii, a więc decyzja Sądu I instancji o uznaniu opinii biegłego W. K. za wiarygodną była słuszna.

Należy podkreślić, że w zależności od zebranego materiału dowodowego oskarżony Ł. Z. zmieniał treść swoich wyjaśnień starając się usprawiedliwić naruszenie porządku prawnego. W toku postępowania przygotowawczego wskazał jedynie, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie podał tak istotnej okoliczności, że alkohol spożył już na stacji benzynowej. Nie podał tej okoliczności również do protokołu badania stanu trzeźwości. Ta wersja pojawiła się dopiero w toku postępowania sądowego, pół roku po zdarzeniu. Nie można pominąć, że w samochodzie oskarżonego znajdowały się opakowania po spożytym alkoholu, ale również butelka z napisem (...) częściowo opróżniona. Sposób poruszania się oskarżonego wchodzącego na stację paliw spowodował u świadka K. B. podejrzenie, że kierowca może się znajdować pod wpływem alkoholu. Podobne odczucia miał świadek M. G., który zawiadomił policję podejrzewając, że oskarżony znajduje się pod wpływem alkoholu. Niepokojący był nie tylko sposób poruszania się Ł. Z., ale również sposób prowadzenia samochodu. Trudno przyjąć, aby oskarżony w ciągu 2 minut wszedł do stacji benzynowej, zakupił alkohol, wszedł do łazienki, wypił go i jeszcze wykonał telefon. Wobec powyższego te wyjaśnienia

oskarżonego złożone na rozprawie nie zostały uwzględnione i stanowią jedynie nieudolną linię obrony. Z okoliczności powszechnie znanych wynika, że alkohol wchłania się w organizmie w czasie 0,5-1,5 godziny od chwili konsumpcji alkoholu i wtedy stężenie alkoholu wzrasta. Po kilkunastominutowym okresie stabilizacji stężenia, alkohol ulega eliminacji i stężenie etanolu w tej fazie maleje najczęściej w zakresie 0,1-0,2 promila na godzinę. Analiza wyników badania stężenia alkoholu wskazuje, że najprawdopodobniej nie była to faza wchłaniania, a więc braku było adekwatności pomiędzy czasem spożycia, a stężeniem alkoholu.

Sąd Odwoławczy uznał tym samym, że Sąd Rejonowy wyrokując w niniejszej sprawie nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów, a co za tym idzie nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. Niewątpliwie oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu, a fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 171/15). Nadto, zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają

poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania odzwierciedleniem, którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt II KR 114/74). Stanowiska przedstawione w powyższych judykatach w pełni zaaprobował także Sąd Okręgowy w Siedlcach, stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Sąd Okręgowy miał na uwadze wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 r. IV KK 735/19 stwierdzający, że sprawcy czynów o znamionach opisanych w przepisie art. 178a § 4 k.k. odpowiadają na zasadach ogólnych (nie ma ustawowych podstaw do wyłączenia wobec nich uregulowań części ogólnej Kodeksu karnego), wobec czego wypełnienie dodatkowych szczególnych przesłanek przewidzianych w art. 64 § 1 k.k., powinno prowadzić do przypisania im działania w warunkach określających recydywę specjalną podstawową, ze wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami. Skarżący zacytował postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2015 r., III KK 290/14. Nie wynika jednak z treści tego orzeczenia brak

możliwości przypisania sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. działania w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. Należy też wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2012 r., I KZP 22/11 stwierdzające, że przepis art. 178a § 4 k.k. w swej początkowej części określa instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary, polegającą na specyficznej recydywie w zakresie przestępstw komunikacyjnych. Zauważyć jednak trzeba, że ta specyficzna powrotność do przestępstwa nie jest uzależniona od spełnienia przesłanki odbycia kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne w określonym wymiarze i przedziale czasu dzielącym od popełnienia kolejnego czynu. Zaostrzoną odpowiedzialność karną na podstawie art. 178a § 4 k.k. ponosi bowiem sprawca czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., który był wcześniej prawomocnie skazany na jakąkolwiek karę za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo też dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Do przypisania przestępstwa z art. 174a § 4 k.k. nie jest konieczne spełnienie żadnego z dwóch istotnych elementów normatywnych decydujących o działaniu w warunkach recydywy określonych w art. 64 § 1 k.k. Wyraźnie widoczna staje się więc różnica między powrotem do przestępstwa określonego typu, opisanym w normie art. 174a § 4 k.k. i recydywą, której warunki znajdują wyraz w art. 64 § 1 k.k.

Przy założeniu, że sprawcy czynów o znamionach opisanych w przepisie art. 178a § 4 k.k. odpowiadają na zasadach ogólnych, wypełnienie dodatkowych szczególnych przesłanek przewidzianych w art. 64 § 1 k.k., powinno prowadzić do przypisania im działania w warunkach określających recydywę specjalną podstawową, ze wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami. Odmienny pogląd wyrażony w apelacji był, w ocenie Sądu Okręgowego, niezasadny.

Jednocześnie należy podkreślić, że Sąd I instancji orzekając w zakresie kary i środków karnych wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności i dokonał ich prawidłowej oceny. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować.

Pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem, wbrew odmiennym wywodom apelacji, ferując rozstrzygnięcie w tym zakresie, Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy płynące z treści art. 53 kk, właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, obiektywnie bacząc przy tym na wszelkie okoliczności dotyczące strictly osoby sprawcy, a zatem zarówno te przemawiające na korzyść Ł. Z., jak też te obciążające go. Co więcej – swoje stanowisko organ procesowy, wprawdzie zwięzłe, acz przekonująco uargumentował w części motywacyjnej wyroku, gdzie dokładnie wskazał jakie przesłanki przemówiły za właściwością, celowością i współmiernością wymierzenia wobec podsądnego mieszczącej się w podstawowych granicach ustawowego zagrożenia czynu z art. 178a § 4 kk kary o charakterze izolacyjnym.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiły okoliczności przemawiające za szczególnym, uprzywilejowanym potraktowaniem sprawcy i wymierzeniem względem niego kary na zasadach szczególnych – czyli przy uwzględnieniu instytucji z art. 37a kk. Tutaj przypomnieć należy, iż wprawdzie dla skorzystania z tejże regulacji konieczne jest równoległe zaistnienie trzech przesłanek – po pierwsze, w grę wchodzi przestępstwo zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat; po drugie, hipotetycznie wymierzona przez Sąd kara pozbawienia wolności za to przestępstwo nie może być surowsza od 1 roku; po trzecie zaś, sprawca nie może być

osobą popełniającą przestępstwo działającą w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, nie może być również osobą popełniającą przestępstwo o charakterze terrorystycznym – w dacie popełnienia czynu, jednak przywołana regulacja ma charakter fakultatywny. Innymi słowy, jej zastosowanie absolutnie nie jest uzależnione tylko od ziszczenia się przesłanek nakreślonych przez ustawodawcę, lecz także od autonomicznej decyzji Sądu, który z jakichś względów powinien uznać, że w danej, konkretnej sprawie, w odniesieniu do danego, konkretnego sprawcy wystąpiły nadzwyczajne okoliczności, przemawiające za stwierdzeniem, że kara standardowa, nawet w najniższym możliwym wymiarze, byłaby niesprawiedliwa i zbyt wygórowana. Co więcej – możliwość skorzystania z tego wariantu uwarunkowana jest również od pozbawionego wszelkich wątpliwości uznania, że właśnie takie rozstrzygnięcie okaże się wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, a przy czym równoległe w powszechnym odbiorze będzie jawiło się jako sprawiedliwe i słuszne. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że skorzystanie przez Sąd z dobrodziejstwa tej instytucji winno mieć miejsce jedynie wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Wystąpienia takich wyjątkowych okoliczności apelujący nie wykazał. Nie należy zapominać, iż popełnienie przez oskarżonego występku, stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania nie miało

charakteru incydentalnego. Wręcz przeciwnie – Ł. Z. miał już na swoim koncie przestępstwa i to również te skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Wobec tego, uznać należy iż zastosowane wobec niego dotychczas sankcje karne (kary o charakterze wolnościowym, kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania k.110) okazały się niewystarczające dla osiągnięcia pożądaných efektów resocjalizacyjnych. Poza tym, przestępstwo analizowane na gruncie niniejszej sprawy bez wątpienia było czynem o wysokim stopniu społecznej szkodliwości – wysoki stopień nietrzeźwości, zachowania na drodze stanowiące zagrożenie w ruchu lądowym – co winno znaleźć odbicie w wymierzonej względem niego represji karnej. Te okoliczności przemawiały również za całkowitym wyeliminowaniem oskarżonego jako kierowcy. W ocenie Sądu Okręgowego niezależnie od stanowiska wyrażonego w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 roku SK 22/21 należało orzec dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych uznając, że wyeliminowania oskarżonego jako kierowcy na okres 3 lat byłoby niewystarczające. Skazany popełnił swój czyn będąc uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, ale również w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Wniosek

zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez przyjęcie przy podstawie skazania i wymiaru

zasadny

<p>kary przepisu art. 4 § 1 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu za czyn przypisany mu w wyroku kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda przy zastosowaniu przepisu art. 37a k.k. oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, dla których kierowania wymagane jest prawo jazdy kategorii „B”, na okres lat 3 na podstawie art. 42 § 3 k.k., ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez przyjęcie przy podstawie skazania i wymiaru kary przepisu art. 4 § 1 k.k., wyeliminowanie przepisu art. 64 § 1 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu za czyn przypisany mu w wyroku kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda przy zastosowaniu przepisu art. 37a k.k. oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, dla których kierowania wymagane jest prawo jazdy kategorii „3”- na okres lat 3 na podstawie art. 42 § 3 k.k.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków obrońcy</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 31 stycznia 2024r. sygn. akt II K 1616/122</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych przez obrońcę zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego.</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>-----</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k. -----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zasądzono od oskarżonego 180 zł opłaty i 20 zł wydatków postępowania odwoławczego, tj. ryczałt za doręczenia pism w sprawie, orzeczone na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.). Oskarżony jest młodym człowiekiem, posiada zawód i ma możliwości uregulowania orzeczonych należności finansowych.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 31 stycznia 2024r. sygn. akt II K 1616/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana